

въ че^{тв}ѣ, и^з отъ Божи^х волі^х; зато не щада слышамъ твоє-то ново и нечюто извиненіе; ты си каща на лжі^х-тѣ и всакога си при-
 нѣденъ да приказваши лжливо. Это нынѣ,
 безъ да искаши, изрече истинѣ-тѣ: Хри-
 стосъ даде и потѣшка твої^х-тѣ силы и, от-
 далеченъ отъ Ангелскѣ-тѣ славы, ты сѧ ва-
 лашь въ смраднѣ-тѣ гнѣснѣ тынї. Едва
 азъ изрекохъ тыа дѣмы, и демони^х-тѣ изче-
 зна. Тѣй като приказваши С. Антоній, поу-
 чаваше братъ-та да сѧ не страхуватъ отъ
 екѣсовскѣ силы, като слаби и малодѣшни, и^з
 да сѧ взоржжаватъ съ силѣ-тѣ Христовѣ
 и да буджутъ великомѣшни. Братъ-та, кои
 савшахъ, радвахъ сѧ на такыя поученія,
 отда^лко миого сѧ ползвахъ. Отъ единѣ стѣр-
 нѣ че^{тв}ѣ и него желаніе камъ добродѣтель-тѣ ра-
 сташе, а отъ дѣгъ силы вѣра Христова за-
 якиваше на сърдце мѧ, отда^лко сѧ изгѣва-
 хъ всичкы лжовны мечтанія и помысли,
 изгѣвахъ сѧ вѣбюще всакаквы діаволскы
 прѣльщеніа. Всичкы-тѣ сѧ слизвахъ на Ан-
 тоніевыя силенъ дѣхъ и раздѣмъ, съ кого-то
 Богъ го е надарилъ.

Въ горѣ-тѣ, дѣто живѣше прѣподобный